

BÉKEHÍRNÖK

„A jövő a béke emberé”

XX. (LX.) ÉVF. 16. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1976. ÁPRILIS 18.

Húsvéti evangélium

„Mikor pedig este lett azon a napon, a hét első napján, ahol összegyűltek a tanítványok a zsidóktól való félelem miatt, eljött Jézus és megállott a közepén és így szólt nékik: — Békesség néktek! — és ezt mondva, megmutatta nékik kezeit és oldalát. Örvendeztek azért a tanítványok, mikor látták az Urat.” (Jn 20:19-20.)

Húsvét napján egymást követték a meglepő események. Kora hajnaltól — az üres sír megdöbbenő felfedezésétől — egészen az emmausi tanítványoktól kapott esti híradásokig kétség és remény között vergődtek a tanítványok. Úgy szerették volna igazán elhinni a hihetetlen hírt: Feltámadott az Úr! De egymást követő híradások csak üres beszédnek tűntek és nem tudták meggyőzni őket. Zaklatott szívük úgy vágyódott valami egészen megnyugtató bizonyosságra. Olyan békétlenek voltak ezek a félelem miatt bezárkózott tanítványok.

Hogy félték az estétől. Mi lesz, ha ismét magukra maradnak? Nem könnyű lemondani a megszokott jóról. Kegyetlen nehéz csak a gondolata is, hogy ezek után nélküle. Gondosan bezárják az ajtót, menteni ami még menthető. Legalább róla beszéljenek az emlékek, csendben, szívük hangos zakatolása közben is.

S amikor beállt a sötét este, amely annyira árnyat és félelmetességet rejtett magában, amikor a nyugtalanság, békétlenség szinte elviselhetetlenné vált, akkor megállt középen a feltámadott Jézus, és így üdvözölte övéit: Békesség nektek! Rendkívüli ereje volt a köszöntésnek. Hiszen az Úr mondotta ezt — akinek tanításáról és szavairól a kortársak azt állapították meg, hogy abban erő és hatalom van. Mint amikor eltikkadt növényre hull a májusi eső, úgy éledtek fel bágyadságukból az ellankadt tanítványok. A halál felett győzelmes Jézus Krisztus a békétlenség felett is győzött. Nemcsak kívánta, hanem meg is adta tanítványainak a békességet.

Igen, Jézus sohasem kíván olyat, aminek a feltételeit előbb ne biztosította volna. Előbb bejön a zárt ajtón is. Nincs okunk aggodalomra miatta. Itt van. Mennyi vigasz áradt e szóból: Békesség nektek! Milyen boldogság tölti el szívüket, amikor hangjáról, alakjáról, mondanivalójának aktualitásáról felismerik Urukát. Hisz Jézus Krisztus szavaiban maga Isten szólalt meg. Isten, a békesség Istene, aki nemcsak követeli, hanem meg is teremti annak lehetőségét. Isten az, aki békességet teremt az ember iránt: megbékélteti a bűnösszenvedő, tépelődő embert önmagával, áldozatok árán is. Amikor szól, övéi mindig felismerik, mert már ismerik. A húsvéti evangélium azoknak okoz örömet, akik vágnak utána, akik őt hiányolják, s őt keresik.

A feltámadott Jézus megjelenésének csodálatos eredménye lett. A félelem miatt szomorú tanítványok olyan változáson mentek át, hogy az ige fontosnak tartja feljegyezni: „Örvendeztek azért a tanítványok, hogy látták az Urat.” Szép volt a feltámadásról szóló híradás, de őket csak az tudta igazán öröme gerjeszteni, amikor személyesen találkozott a feltámadott Jézus Krisztussal. És azóta is, bár szépen cseng a húsvéti evangélium és csodálatra ragad a feltámadásról szóló ige üzenete, de szívünk mélyéig az tud átforgatni és örvendező életre vezetni, igazán, ha mi is találkozunk a feltámadott Krisztussal, mert ő maga az igazi húsvéti evangélium.

Mészáros Kálmán

„Elnyeletett a halál diadalra!”

1 Kor 15:54.

Az élet csak a feltámadás hite által „diadal”. Aki nem hisz a feltámadásban és ennél fogva a feltámadott és élő Krisztusban, annak az élete: „vereség”. Annak minden remény-sége halott, annak minden öröme, diadalát az enyészet temetőszaga járja át. Gazdag vagy? Meghalsz. Szép vagy? A hullafolt egyszer elrutit. Jól élsz? Egyszer tebelőled élnék majd jól a sír férgei. Tehetséges vagy? A koporsótól nem ment meg az sem. Hit által lesz nyilvánvaló, hogy az élet több, mint testben léte, több, mint ez a földi futkározás. Az élet Istentől sugárzik, és akié az Isten, azé az örök élet. Isten életét pedig Jézus hozta el erre a világra. Nála nélkül Isten megközelíthetetlen, félelmetes. Jézusban lett Atyává, csak általa kapcsolódhatom bele az örök életbe, általa nyer új, győzelmes értelmet az élet. Általa, aki elmondhatta magáról: „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is él.”

Boldog az az ember, aki a halálban nem lát többet, mint sötét alagutat. Talán nagyon sötét, talán nagyon hosszú az alagút, de egyszer csak nem a sötétség nyeli el a fényt, hanem a világosság nyeli el a sötétséget. „Elnyeletett a halál diadalra!” Mit jelent ez? Azt, hogy Krisztus feltámadása, a húsvéti fény elűzte a nehéz, fojtogató sötétséget, a halálfélelmet. Igen, valósággal elűzte. Végleg diadalt aratott a halál! Most csak az a kérdés, hogy szorongó szívvel, lelked belsejében magadévá tetted-e ezt hited által? Mert hiába vigasztalja kisgyermekét édesanyja a sötétben, ha az félénken és bizalmatlankodva fogadja édesnyja biztatását. Hiába van megírva: „Elnyeletett a halál diadalra!” — ha te ennek ellenére mégis tovább rettegsz a halál éjszakájától!

A hit fonalszála olyan erős, hogy azt a halál sem képes eltépni. Innen van az, hogy lelki békességben, szinte mosolyogva meghalni csakis a hívő keresztyén tud. Az az igazi hit, amely a halálban sem mond csődöt. A keresztyén hit, amely az élő Krisztussal fű egybe, nemcsak hogy csődöt nem mond a halál óráján, hanem inkább ott teljesedik ki. Élet a halálon túl is! Ez a mi reménységünk és bizonyosságunk. Életünk olyan, mint az esteli árnyék. Hamar jön az éj. Félelmetes hatalmával közelget felénk a halál. Még a rettegett hősök szíve is megdermedt közeledtére. A félelmes kardforgató kezek megmerevednek, a nagyokat szóló szájak megne-mulnak. Azoknak a szíve azonban, akik elhitték, hogy Jézus a feltámadás és az élet, nem fél és nem remeg. Tudják, hogy a halálnak csak a porból vététt test fölött van hatalma, hogy Isten ítélete szerint visszaadassék a pornak. A lélek ellenben élet az igazságért. Megvan-e a bizonyosságunk? Ott van-e szívünkben a reménységnek ez a fénysugara, hogy világítson nekünk a halál éjszakáján?

Húsvétkor az Úr próbára teszi hitünket. Határozott állásfoglalást követel tőlünk. Sokszor — akárcsak annak idején a két emmausi tanítvány — nélküle haladunk az élet országútján, vagy mellette megyünk, de nem ismerjük fel és nem ismerjük el. Bűnben, bizonytalanságban, kétségek között élünk. Húsvéti hitünk gyakran üres beszéd, nem pedig komoly meggyőződés. Önmagunkban sem merjük felvetni a kérdést, hogy komolyan hiszünk-e Jézus feltámadásában? Hiszünk-e szeretteink és a magunk feltámadását? Tisztában vagyunk a

feltámadás feltételeivel? Húsvét próbatétele kettős munkát végez: először is döntő válasz elé kényszerít. Azután Isten Igéjével bizonyítja a feltámadás valóságát. Krisztus bizonyára feltámadott, s önmagában biztosítja a mi feltámadásunkat is. Nem követel mást, csak hitet. Hitet pedig Isten az Igében ad, a Szentlélek által. Érezzék meg a balgatók és rest szívek a húsvéti dorgálást, hogy hinni tudjanak!

Amikor Luther szomorú, lever volt, akkor ezzel a szóval vigasztalta magát: „vivit!”, azaz: „él!”, és ebben gyönyörködött. Gyakran felírta krétával az asztalra, az ajtóra, a falra: vivit, vivit! Amikor megkérdezték tőle, mit jelent ez, így felelt: „Jézus él! Ha pedig ő nem élne, akkor én sem akarnék egy perccel sem tovább élni!” A halál elnyeletett, s Jézus szava a mi húsvéti evangéliumunk: „Én élek, és ti is élni fogtok!”

Cserhalmi Imre

Az üres sírnál

Nagypénteken így mutatta be Pilátus Jézust: „Ímé az ember!” Valóban, sehol sem mutatkozott meg úgy Jézus emberekhez való hasonlósága, mint a kereszten (Fil 2:7-8). Azonban pünkösdkor így mutatja be az Atya a Fiút ennek a világnak: Ímé az Isten. Életnek és halálnak korlátlan ura — a mi Urunk Jézus Krisztus!

1. Aki igazán szerették és értékelték Jézust, azok nem tudtak napirendre térni „elvesztése” felett. Ezt a számunkra is megszívlelendő igazságot jelzik ezek a tények: a hét első napján, kora reggel, futnak a sírhoz. Neked ki ő? Mit jelent számodra? Cselekedeteid, hódolatod, érte élt életed fémjelzik a válszodat! Aki nagyon sokat kapott tőle, az nagyon szereti őt! Máriát az új élet boldogsága, a tanítványokat az eddigi tapasztalatok és a jövőd ígéretei kö-tötték őhozzá. Téged mi köt Jézushoz? Boldog a szívem, hogy az évek múlásával azok a kötelékek is szaporodnak, amelyek egyre szorosabbra fonják a ve-le való kapcsolatomat! Ma jobban érzem, mint húsz évvel ezelőtt — a meg-térésem hajnalán, hogy nem tudok nél-küld élni és nálad nélkül semmire sem jutok!

2. Az üres sír — hatalmas bizonyíték!

Kézelfogható igazolás arról, hogy nincs a sírban Jézus, mert feltámadott. Isten mindig „nyomokat” hagy maga után a fizikai világban. A nyitott, üres sírban talált kellékek jelzik, hogy valaki járt ott: az Isten, aki feltámasztotta őt a halálból! (Róm 8:11). A bűn totális megítéléséért elhagyta őt a kereszten, de az életért, az életünkért visszatért hozzá a sírba. A hit azonban nem az ilyen „sírban talált materiális tényezők” eredménye, hanem a Feltámadottal való élő, személyes találkozás ajándéka. Húsvét hajnalán az üres sírtól én is eléldmegyek, Uram, hogy bű-neim miatt könnyes szememet bera-gyogd a hit fényével!

3. Olyan isteni igazság és valóság a feltámadás, amit nem tud mindenki egyszerre elfogadni. Péter, noha lát már, de még nem tud hinni. János viszont bemegy az üres sírba, s ott lát és hisz. Tudunk-e türelmesek lenni egymás felé a hitébredések óráiban? „Most még nem érted — nem hiszed, testvérem —, de egykor majd megérted és elhiszed!”

Hinni nem tudok a másik helyett, de hitre jutásért imádkozhatom!

Hova vezet a tanítványok útja az üres sírtól? Először mennek övéikhez: min-denekelőtt ők hallják meg, hogy most jött csak el az igazi reménység korsza-ka. Aztán mennek a szolgálatba: a fel-támadás erői bizonyosságtételük által hadd töltse be ezt a világot és tudja meg mindenki, hogy Isten az élet párt-ján áll! S végül ez az út vezet haza-felé, az örökkévalóságba, a hűséges bi-zonyoságtévők nyugalmi honába. Jézus-nak lefelé kellett mennie a sírba, hogy nekünk utat nyithasson a mennyorszá-ba! Ő szolgál formát vett fel, hogy ránk győzelmi palma várjon.

Az üres sír, feltámadásod fizikai bi-zonyítéka, Uram, engem sem ereszt el a magam útjára! Most látom csak igá-zán, hogy milyen diadalmas út ez a fel-támadt élet örömeivel az emberek ja-vát szolgálva trónusod elé érkezni! Kö-szönöm, hogy nekem is készítet a he-lyet — a mennyi lakosztályban!

Pócsik Béla

Áldott húsvéti ünnepeket kívánunk
lapunk minden kedves Olvasójának.

A SZERKESZTŐSÉG

„Krisztussal együtt megfeszítetttem...”

Most, ahogy Jézus Krisztus keresztje alatt lélekben elcsendesedünk és a mennyi angyalokkal együtt imádkozzuk: „Mélto a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcseséget és hatalmasságot, tisztességet, dicsőséget és áldást” (Jel 5:12), nem helytelen, ha számbavesszük azt a keresztet is, ami reánk nehezedik, egyben méltóvá tesz őhozzá.

E keresztből négyre kívánok rámutatni, bizonyára köztük találjuk a miénket is.

Az étellel járó kereszt. Az élet keresztje nincs összefüggésben sem a hitel, sem a hitetlenséggel. Ez a kereszt benne van mindannyiunk húsában és vérében. Vele fekszünk és vele kelünk. Ahogyan nem tudjuk elhagyni árnyékunkat, úgy ezt sem. Ebben a kereszt-kategóriába tartozik egészségünk és betegségünk, szegénységünk és gazdagságunk. Ezentúl a család, a rokonság, a munkahely, a közösségi és társadalmi étellel együttjáró problémák. A Biblia nyelvén kifejezve ez a kereszt annak a bűnnek a következménye, amely minden emberre kihatott. Ez egyben azt is jelenti, hogy akik Jézus Krisztusban vagyunk, nem mentesülünk ettől a keresztől, mert benne van az életben és velejár az étellel.

A magunk-csinálta kereszt. — Bölcs-telen dolog lenne minden keresztre azt mondani, hogy ez az étellel együtt jár. Sokan hordoznak olyan keresztet, ami nem azért van, mert annak lennie kell, hanem könnyelműség, figyelmetlenség eredménye. Ilyen keresztet ácsolt magának nagypéntek alkalmával Péter, aki azt ígérte Jézus Krisztusnak, hogy érette még meghalni is kész. Mégis az történt, hogy Péter tagadó lett. Ő ezt a keresztet úgy készítette magának, hogy önként ment oda, ahová nem volt küldetése. Nem volt küldetése a főpapi udvarba, és mégis ment. Keserves könnyhullatásával fizetett ezért.

A mások-csinálta kereszt. — Mi Jézus Krisztus keresztjére úgy tekintünk, mint amit az emberi bűn, könyörtelenség és irgalmatlanság készített. E keresztnek a súlyára jellemző, hogy aki vitte, összeroskadt alatta. Mégis beszélünk kell erről a keresztől, mert nem csak egy van belőle. Az emberek mesterek lettek abban, hogy az élet keresztje mellé tegyenek másikat, amit ők csináltak másoknak. Maradjunk bibliai példánál. Hámán, aki az emberi gyűlöletnek engedett, „keresztet” csináltatott Márdokeusnak (Eszter 5:14). A római vitézek kényszerítették Czirénei Simont, hogy vigye Jézus keresztjét (Lk 23:36). Az ilyen keresztnek sok tanulsága van. A tanulságokhoz tartozik, még ha van is áldása, nem zárkózunk fel azok sorába, akik másoknak szenvedést, gyötrelmet jelentünk.

Jézus Krisztus keresztje. — Pál apostol erről a keresztől, ennek áldásáról a következőket mondja: „Krisztussal együtt megfeszítetttem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus...” (Gal 2:20). Krisztus keresztjének áldását közel kétezer esztendeje prédikáljuk. Hirdetjük, mert benne van bűneink bocsánata és örök életünk drága reménye. Hirdetjük, mert a gólgotai kereszt átöleli az egész világot, és arról tanúskodik, hogy Isten mennyire szerette ezt a bűntől gyöttrő világot. Hirdetjük azért is, mert az élet sokféle keresztje benne válik elviselhetővé. Hirdetjük azért is, mert ez a kereszt a miénk.

A kereszt felvázolása lehetővé tette számunkra, hogy megvizsgáljuk a mi keresztünket, amely együtt jár az étellel. Bizonyára nemcsak arra döbbenünk rá, hogy sokféle kereszt van, hanem arra is, hogy közülük csak egy ad örök életet és ez a megfeszített Krisztus keresztje, akit mi prédikálunk. Ezért soha ne akarjuk letenni ezt a keresztet.

Hajnal József

„Elvégeztetett!”

János 19:28-30.

Mi az, ami elvégeztetett? — Ami összefügg Jézus halálával, az az én életem. Elvesztett voltam, és a bűn következtében csak az ítéletre számíthattam. Elvesztve az isteni arculatot, az Istenhez való hasonlóságot, a kárhozat, a halál állapotába kerültem. A kárhozat rabja voltam. Sehol nem volt semmi remény a szabadulásra. Örökké ott kellett volna vesztegelnem a kárhozatban, szenvedni, raboskodni, nélkülözni Isten társaságát és mindazt, ami az isteni hasonlóság állapotával összefügg, megfosztva minden áldástól, örömtől; az élettől.

Isten szeretete ezen az elvesztett állapotban akar változtatni, amikor megígéri a szabadulást: „Az asszony magva a kigyó fejére tapos.” Ez meg is történt, mert győzött a judabeli országnak. A kigyó ott támoalg a kereszt alatt, és ha van is még annyira ereje, hogy valakit megmarjon, ott áll a kereszt, rajta az Údvözítő. Csak föl kell tekinteni, és meggyógyulnak a kigyó által mart sebek: „Mert az ő sebeivel gyógyulánk meg.”

Ha sorba veszem, mi az, amit elvégzett Jézus az életemben, a következőket kell elmondanom erről a csodálatos munkáról:

Megismertette az Atyát velem!

Eljött az idők teljessége, és kibocsátotta Isten az ő egyszülött Fiát. Eljött ide hozzánk Jézus, az időbe és a térbe, a bűn által megromlott világba, és megtalált a bűn között engem, az embert, aki valaha szabad és boldog voltam. Jövedele csodálatos volt. Csillag hirdette, hogy ő született, angyalok jelentették a pásztoroknak, békességet hirdetve a világnak. Majd a gyermek Jézus csodálatos növekedése, amint egyre gazdagabb lett értelemben, bölcsességben és az emberek előtti kedvességben. És egyszer elkezdte tanítói munkáját. Prédikált, mindenekkel jót tett. Tanított a jóra, az egymás iránti szeretetre. Elmondta, hogy a Teremtő az Atya, aki megalakította ezt a világot és benne minket is, embereket. Szeret minket, úgyannyira, hogy az „ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Tanította, hogy Isten a szeretet, és nekünk is szeretni kell egymást, mert testvérek vagyunk. Atyánk van, aki nem kevesebb, mint teremtő Isten. Így oszlatta el bennem azt a zavaros képet, mely a haragvó, bosszúálló Istenről tudott. Mind ezt Jézusnak köszönhetem.

Fölfedte előttem a bűnt.

Tanítása nyomán szembetaláltam magam a bűnnel. Addig nem ismertem a bűnt, noha benne éltem. Lepel borult az or-

jó variáns együtt adja az igazi értelmet. A fordítónak viszont nincs lehetősége a magyarázkodásra, kénytelen kiválasztani a szerinte legmegfelelőbb variációt. Tulajdonképpen ezt teszem én is, amikor egy-két fordítási lehetőséget ismertetek, s ezek közül kiválasztom a számomra leggazdagabbnak látszót. Ehhez persze némiképpen kénytelen vagyok „nyelvészkedni”, s ezt bizonyára megértéssel fogadja az olvasó.

Először is a görög szöveg a PNEUMA szót használja, amelynek jelentése elsődlegesen szellem. Lassan-lassan már belenyugsunk abba, hogy a bibliafordítók — hivatkozva e szó negatív csengésére — a „lélek” kifejezést használják helyette. Nem célunk itt vitatni ennek az álláspontnak a helyességét, de azt szükségesnek látjuk megjegyezni, hogy a PNEUMA gyakran vonatkozik a Szentlélekre (magában állva is!). Máté evangéliumában például 5 esetben egyértelműen a Szentlelket jelöli (s még néhányszor kettős értelmű). Minden további nélkül gondolhatunk tehát a Szentlélekre az 1. boldogmondás boncolgatásakor.

A „TO PNEUMATI”-t rendszerint dativus modinak veszik a fordítók. Ennek megfelelően a PNEUMA egyszerűen a lelki (szellemi) módon szegényekre utal, ezért mondja az új fordítás: „Boldogok, akik szegények lelki értelemben” (lelki módon!). Amennyiben Jézus a PNEUMÁT itt valóban csak a lelkiekre való utalás céljából használja, egészen más, sokkal gazdagabb a szöveg értelme. Bizonyára helyes a fenti fordítás is, mindenesetre problémák adódhatnak az értelmezés körül.

Szerintem itt sokkal inkább dativus respectivusról (dat. limitationis) van szó, mint dativus modiról. A dativus respectivust akkor használja a görög, amikor a mondatban rendszerint állítványként szereplő melléknévi jelzőben foglalt tulajdonság csak bizonyos „megkötéssel”, „bizonyos tekintetben” (respectus), „bizonyos területre korlátozva” (limitatio) igaz. Ennek megfelelően az értelmező fordítás így hangozna: *Boldogok a szegények* (bizonyos tekintetben), ti. a PNEUMA tekintetében, a PNEUMÁRA nézve. Itt a PNEUMA nyilván a Szentlelket jelöli, és nem valamiféle testi gyötrelmek között is létező lelki boldogságra utal. (Ezt anélkül állítjuk, hogy tagadnánk az ilyen boldogság lehetőségét!)

Mit is jelent hát akkor az 1. boldogmondás? Kezdjük talán azzal, hogy mit jelent!

1. Nem jelenti azt, hogy a szegények boldogok.

2. Ennek megfelelően nem alkalmas arra, hogy exegetikai alapot biztosítson a „szegénység dicséretének”, arra sem, hogy a javakban dúskáló gazdagok

cámra. Elvesztettem az isteni arcot, a hasonlóságot. Sötétben nyomorogtam, tájékozódni nem tudtam, hiszen a lepel mindent eltakarta. Jött azonban Jézus, a világ világossága. Az ő világosságánál láttam meg a bűn irtózatosságát. Amint észrevette, hogy irtózom a bűntől, elkezdett tanítani. Elmondta, hogy a bűn méreg, mely megöli az életet. A bűn engedetlenség, mely szembeszegül Istennel, a szeretettel. Elmondta továbbá, hogy az engedetlenség kiűzi a szeretetet. Gyűlölet kerül a helyébe. Aki pedig gyűlöli az ő atyjafiát, mind embergyilkos az. Ennél a világosságnál láttam meg, hogy nincs bennem élet, mert a bűn kötelei fogva tartanak, hogy át adjanak a halálnak. És ő elmondta, hogy mindez a Sátántól van, aki embergyilkos volt kezdetől fogva, ellensége Istennek és embernek egyaránt. A Sátán támadása folytán lett az ember bűnössé. De Jézus — úgymond — azért jött, hogy a Sátán munkáját lerontsa. És hallottam a vigasztalást: Azért jöttem, hogy megkeressem és megtartsam, ami elvesztett. Láttam, hogy ő tud segíteni, hiszen benne van az ígért. De nem volt bátorságom megkérni őt, hogy legyen segítségem. Az Ige tovább biztatott: Ne uralkodjék a bűn a ti halandó testetekben. Márpedig ha magamra néztem, láttam, hogy szolgálja vagyok a bűnnek. Így ismertem meg, hogy bűnös vagyok! Ezekre az igazságokra Jézus vezetett el.

Megmutatta a szabadulás útját.

A bűntudat nem hagyott nyugodni. Mindig magam előtt láttam a keresztet, rajta a szenvedő Krisztust. Egyre csak azt hajtogattam: ez mind miattam történt; én vagyok az oka. Bűnös vagyok. Ó ártatlan. Nekem kellett volna meghalnom. „Ő, én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg engem a halálnak testéből?” Gyötört a kétségbeesés, már-már erőt véve rajtam, amikor e szenvedéseim között fölkiáltottam: — Uram, könyörülj rajtam! Uram, légy segítségül nékem, bűnösnek! — És hozzám lépve, ezt mondta: Ne félj, csak higgy! Mert én vagyok a feltámadás és az élet! — És én fölnéztem rá reménykedve. De ő tovább beszélt, mondván: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelettek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek magatokra föl az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találotok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűsége és az én terem könnyű.” Uram, itt vagyok, segíts! — Ha hiszel, minden lehetséges a hívőnek. — Uram, tisztíts meg engem bűneimből! — Bízál fiam, megbocsátattak néked a te bűneid. — Elvégezte a velem való párbeszédet, és továbbment azok felé, akik segítséget várnak tőle. En pedig néztem utána, mint aki mindig vele szeretne maradni. Közben éreztem, hogy megszabadultam, éreztem, hogy a teher lehullt rólam, éreztem, hogy megbocsátotta bűneimet. Ujjongó örömmel eltelve ismertem meg Jézusban a szabadulás útját.

közt élő szegényeket a lelki (esetleg távoli) boldogság malasztjával nyugtatgassa, sorsukba való beletörődésre ösztönözze.

3. Egyáltalán: a boldogság — mint olyan — nem a szegénységgel, hanem a Szentlélekkel van összefüggésben.

4. Nem a szegénység miatt boldog emberekről, hanem a Szentlélekkel való közösség eredményeként — a szegénység ellenére is boldogokról van szó.

Szó van arról, hogy:

1. A szegény is lehet boldog, de nem azért, mert szegény, hanem valami másért. (A boldogság eléréséhez a gazdagság is kevésnek bizonyul!)

2. Indirekt módon arról, hogy a gazdagság nem feltétlenül eredményezi a boldogságot, s hogy a szegénységből nem következik szükségszerűen a boldogtalanság — sőt: addig, amíg a gazdagság nem boldogít, addig a szegény ember — bizonyos tekintetben — szegénysége ellenére is mindig boldog lehet.

A kulcs: *bizonyos tkeintetben, valakire nézve*. Hogy milyen tekintetben? A Szentlélek tekintetében, TO PNEUMATI, a Szentlélekre nézve. A nyelvi fordulat ugyanaz, mint az ApC 18:25-ben (amely ígére dr. Varga Zsigmond professzor is hivatkozik a dat. resp. illusztrálásánál: zeon to pneumatu = „a Lélekre nézve buzgó”). Megjegyezzük itt, hogy ezt a helyet is dat. modinak fogja föl az új Biblia. és „buzgó lélek”-ről beszél, holott a Szentlélekre való vonatkozás egyértelmű, ahogy arra Varga professzoron kívül pl. a Jubileumi Kommentár is utal). Az 1. boldogmondás TO PNEUMATI-ja ugyanezt jelenti.

A fordító természetesen nem magyarázkodhat. Persze talán magyarázkodás nélkül is közhírt lehetne pl. egy ilyen fordítás: Boldogok a szegények — a Lélekre nézve, vagy: A Lélekre nézve a szegények (is) boldogok.

Ami pedig az igemagyarázatot illeti, az teljesen egyértelmű: Az Istenben bízó, a Szentlélekben reménykedő, a Reá néző emberek akkor is boldogok lehetnek, ha nem jutott nekik osztályrészül valami nagy gazdagság, akkor is, ha szegények. Az ő boldogságuk forrása ui. valóban nem az esetleg múló örömtől vagy boldogságot eredményező vagyon, hanem az örök boldogság forrásával, Istennel, a Szentlélekkel való közösség.

Mindezt természetesen nem azért írtam le, hogy az új Biblia szerencsés fordítási megoldásai mellett „negativumról” is szó essék, hanem azért, mert hangsúlyozni szeretném: a fordítás csak fordítás! A jó fordítás, az új fordítás sem teszi fölöslegessé a Kinyilatkoztatást alaposan érteni kívánó ember számára az eredeti szöveg tanulmányozását.

Ifj. Almási Mihály